

Chương 38

Dụng Tâm Đấu Trí

áng sớm ngày hôm sau bọn hai người Phương Hiểu Trúc nhận được một mảnh giấy của Bách Biến Thiên Tôn do một tiểu đồng đem đến. Trên mảnh giấy chỉ ghi vắn vện mấy chữ:

“Lão phu tại Câu Lô Sơn bất cứ lúc nào cũng nghênh đón nhị vị”.

Vương Ngọc Liên đọc xong bất giác nổi giận rủa:

- Không có tí phong độ nào cả, đến lỗi đãi khách cũng không biết!

Nào ngờ gã tiểu đồng nghe vậy thì nói:

- Nếu các người sợ thì đừng đi!

Vương Ngọc Liên đôi mày liễu dựng lên, ánh mắt quắc quét ngang trên mặt gã tiểu đồng.

Phương Hiểu Trúc biết rõ tính tình của Ngọc Liên, lúc ấy sợ xảy ra xung đột thì thật là thất sách nên cười lớn giọng hòa giải:

- Tiểu quản gia, người nhanh trở lại báo với thượng nhân của người là ngu huynh muội chúng ta sẽ không để lão chờ lâu đâu!

Nói rồi hai người cưỡi bộ rời khỏi Lạc Hà Các.

Bọn họ hai người rời khỏi khách điểm, chen chúc giữa dòng người đông đúc, lát sau tìm vào một phạn điểm nhỏ ăn uống no nê rồi mới tiếp tục khởi hành đi Câu Lô Sơn.

Lúc này Phương Hiểu Trúc đã có nhiều suy nghĩ kỹ lưỡng cho chuyến đi này, chàng thấy từ khi rời Ngọc Bình đến đây mà Bách Biến Thiên Tôn đã biết chúng tỏ tại mắt của lão ta có ở khắp nơi, hướng gì đây là địa phận Quảng Tây! Là nơi gần như cứ địa của lão ta, lại thêm bọn họ hai người ở đây lạ người lạ vật, rất dễ dẫn đến nhiều sự chú ý. Bởi vậy Phương Hiểu Trúc bàn với Ngọc Liên phải hết sức cảnh giác, quan sát thật kỹ, nắm thật chắc phòng đường thoái hậu (Tẩu vi thượng sách).

Cho nên khác với trên đường từ Ngọc Bình đến đây đi nhanh gấp rút, lần này đi thong thả, khoan thai tựa như hai kẻ đi ngoạn cảnh, thảnh thơi thấy bên

nào đẹp hững chí lại ngừng chân. Kỳ thực làm như vậy vừa không bị người khác chú ý mà lại vừa đạt được mục đích quan sát.

Tuy nhiên, bọn họ đi cũng đã được mấy ngày, có một điều làm cho bọn họ khó hiểu tuyệt không gặp một nhân vật giang hồ nào trên đường đi.

Người thì đông nhưng chủ yếu là thương gia và thường dân, chuyện này là lạ khi nơi này thế lực của lão ta rất mạnh.

Vương Ngọc Liên cũng nhận ra điều đó liền lay tay Hiểu Trúc hỏi:

- Trúc ca ca, người có nhận thấy điều gì không? Gần cả trăm dặm đường mà vắng bóng các nhân vật giang hồ, thật là một điều cổ quái!

Phương Hiểu Trúc thực ra nổi nghi ngờ đáy lòng nhưng vẫn chưa nói ra lúc này nghe Ngọc Liên hỏi đến nhú mày ra dáng suy nghĩ nói:

- Cứ theo tình hình này thì lão Điêu Phùng Cửu này là một con người không tầm thường tí nào, đại khái là lão ta sợ thuộc hạ mạnh động làm hỏng đại mưu nên xuống lệnh không cho ra ngoài!

Vương Ngọc Liên cười nói:

- Lão ta có thể ngăn cản thuộc hạ nhưng người từ bên ngoài vào đây há lão ta ngăn cản được sao?

Phương Hiểu Trúc cũng chỉ là đoán mò vậy thôi, không ngờ bị Ngọc Liên hỏi vậy đành nói đại một câu:

- Thì biết đâu đây là khu vực thanh vắng, ít khách giang hồ qua lại!

Chàng tuy chỉ là một câu đối đố, nhưng khi nói xong bỗng trong lòng cả kinh, chừng như điều này cũng có thể là một khả năng!

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên vừa đi vừa nói chuyện cho qua thời gian suốt hai ngày không gặp một sự cản trở nào. Theo như trên bản đồ thì họ đã ở bên ngoài khu vực Câu Lô Sơn nhưng vì lúc này trời đang chiều, hai người tuy võ công cao tuyệt nhưng cũng không vì thế mà khinh địch nên hai người họ quyết định kiếm một nơi yên tĩnh ngả lưng qua đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, theo chỉ dẫn địa đồ, họ xâm nhập vào núi, sau khi đã qua hai ba ngọn núi nhỏ, ngay tại khúc cua của một hẻm núi có một cây cổ tùng làm họ chú ý, là vì trên thân cây tùng một mảnh vỏ bị bóc ra rất mới, có người nào đó đã dùng Kim Cang Chỉ Lực khắc lên hàng chữ:

“Hoan nghênh nhị vị tiểu hiệp Phương, Vương quang lâm”

Chữ được khắc sâu đến hơn một thốn, điều đó cho thấy người ấy công lực thâm hậu vô song!

Phương Hiểu Trúc nhìn hàng chữ hồi lâu rồi nói:

- Liên muội, cứ nhìn như vậy tất biết trên phương diện chỉ lực cả hai chúng ta không bằng người này!

Vương Ngọc Liên hếch mũi vẻ bướng bỉnh đáp:

- Thì đã có gì đáng kể chứ với cái trò hù người thế này!

Phương Hiểu Trúc nghe Ngọc Liên nói như vậy chỉ cúi đầu im lặng đi tiếp không nói gì thêm.

Qua khỏi hẻm núi bọn họ đi thêm chừng ba dặm nữa, bỗng nhiên con đường tựa như chắn ngang bởi một bức vách đá dựng thẳng đứng, vách đá thật cao để có đến mấy mươi trượng, thoáng nhìn cũng đã thấy ngợp.

Trên vách đá cũng như lần trước, đều dùng Kim Cương Chỉ Lực khắc lên một hàng chữ:

“Lão phu ở trên đỉnh vách núi tiếp nhị vị”.

Phương Hiểu Trúc đọc xong hàng chữ không một chút do dự, nhìn Ngọc Liên một cái rồi tung người vọt một cái đã thấy lên cao năm sáu trượng.

Vương Ngọc Liên hơi chân chừ, tuy nhiên trong lòng cũng hơi ngán vách đá này. Bỗng từ trên cao nghe tiếng Hiểu Trúc vọng xuống:

- Liên muội, nhát gan vậy sao chứ?

Vương Ngọc Liên nghe nói khích như vậy trong lòng thầm nghĩ:

- Ta là truyền nhân của Huyền Âm Tiên Tử há lại kém người sao!

Nghĩ rồi không đáp lời Hiểu Trúc, nghiêng răng nhún mình một cái vọt lên cao rồi bám vào vách núi leo vượt lên nhanh như một con vượn.

Phút chốc cả hai đã leo đến trên đỉnh vách đá, từ đây họ nhìn thấy rõ mây tựa như bay thấp dưới chân, không khí lạnh hắt xuống và gió thổi mạnh hơn.

Bọn họ hai người đảo mắt nhìn xung quanh thì bắt gặp ngay trong làn mây mờ mịt thoáng ẩn hiện một ngôi nhà tranh, Phương Hiểu Trúc ngạc nhiên nói:

- Liên muội, người xem nhà tranh nhỏ không chứa được mười người, há có thể lại là trọng địa của Bách Biến Thiên Tôn Điều Phùng Cừu sao?

Vương Ngọc Liên nói:

- Không cần biết thế nào nhưng chúng ta thực sự đã đến đây!

Phương Hiểu Trúc mỉm cười, rồi hít vào một hơi để chân khí nhằm hướng ngôi nhà tranh tiến tới, Vương Ngọc Liên thấy vậy cũng nhanh chân đi sát bên người Hiểu Trúc.

Trước ngôi nhà không hề có lấy một khóm hoa, mà chỉ có ba cây cổ tùng gốc rất lớn nhưng lại thấp, dễ có trên trăm tuổi, thân như oằn xuống uốn lượn theo năm tháng của thời gian. Cảnh ở đây vốn đã hoang vắng tĩnh mịch, trên tán ba cây tùng già thỉnh thoảng một đám mây trắng bay ngang qua bị vướng lại càng làm cho cảnh vật càng tịch liêu thoáng nét tang bồng.

Đâu đó một vài tiếng hạc kêu nghe đến thê lương não lòng, Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên đúng là lần đầu tiên trong đời được tận mắt nhìn thấy cảnh này, bất giác họ đứng lại ánh mắt liếc nhìn nhau như có nhiều điều muốn nói.

Trước ngôi nhà vẫn vắng lặng, điều này làm cho bọn Phương Hiểu Trúc thấy khó chịu, vì lão ta nói đến đây sẽ “ngheh tiếp” vậy mà...

Phương Hiểu Trúc cũng chỉ kịp nghĩ đến đó hốt nhiên đã thấy năm bóng người từ trong nhà đi ra, đi đầu là bốn vị nữ nhân sau cùng là một nam nhân người này chính là Bách Biến Thiên Tôn Điều Phùng Cửu. Trong bốn nữ nhân đó Phương Hiểu Trúc nhận diện ra hai người, một đích là Tăng Nguyệt Hà thật tẩu tẩu chân chính của mình, và một người nữa chính là Vân Trung Thanh Ứng Liễu Như Phong, người mà đã từng theo chân Quả Phong Kiếm Khách Cổ Thận đến Bích Loa Hồ.

Bách Biến Thiên Tôn đón bọn Phương Hiểu Trúc bằng một tràng cười ha ha... và nói:

- Nhị vị chắc nghĩ là trên đường đi tất bị cản trở phải không? Lão phu ở đây đợi cũng không đến nỗi sốt ruột lắm đâu?

Vương Ngọc Liên thần thái cứ tỉnh bơ như không nghe, Phương Hiểu Trúc bất đắc dĩ lấy lễ tương kiến với bọn họ, lúc ấy Liễu Như Phong cũng cất giọng nói:

- Phương tiểu hiệp, không ngờ chúng ta tương kiến ở đây!

Phương Hiểu Trúc cười cười gật đầu. Ánh mắt chàng dừng lại trên người Tăng Nguyệt Hà, chàng vốn định gọi lên hai tiếng “tẩu tẩu” nhưng khi nhìn thần tình Nguyệt Hà vẻ rất xa lạ nên chàng lại thôi không dám lên tiếng.

Bách Biến Thiên Tôn nhìn thấy như vậy, trong lòng hứng thú, cười lớn nói:

- Phương tiểu hiệp, người nhìn thấy Thúy Linh diệt tôn nữ của ta rất giống vị cố nhân của người có đúng không?

Phương Hiểu Trúc nghe nói xong, trong lòng kỳ quái nghĩ thầm:

- Quái lạ! Chẳng lẽ trên đời này lại có người thứ ba giống Tăng Nguyệt Hà? Vậy thì Tăng Nguyệt Hà thật đi đâu? Cẩm Tâm Hồng Tuyết trong gia phủ ta là ai?

Những điều này làm cho chàng nhất thời hoang mang tột độ! Thế nhưng Vương Ngọc Liên ngược lại không để ý đến điều đó cứ cất tiếng kêu lên:

- Tẩu tẩu, tại sao tẩu tẩu lại ở nơi đây?

Điều Thúy Linh thấy Ngọc Liên gọi mình là tẩu tẩu, bất giác mặt hồng lên, ngạc nhiên hỏi:

- Vị cô nương này là ai? Ta thật sự không hề biết người mà!

Vương Ngọc Liên bị nói lại như vậy thẹn chín cả người, lúng túng khó xử. May mà Bách Biến Thiên Tôn đã có chủ ý dụng tâm nên đỡ lời nói:

- Linh nhi, vị cô nương này là Vương Ngọc Liên, cô ta nhìn lầm người là Tăng Nguyệt Hà tử tử cùng cha khác mẹ với người đó mà.

Điều Thúy Linh hơi cười nhẹ, nhìn Ngọc Liên hỏi một câu khiến Ngọc Liên khó xử hơn:

- Liên muội, người là do cha ta mời đến đây thăm ta hả?

Không biết cô ta từ đâu mà phát ra câu hỏi hắc búa này làm cho một người thông minh lanh lợi như Ngọc Liên cũng hòng lại may Bách Biến Thiên Tôn khôn khéo chen vào giới thiệu hai người còn lại với bọn Hiểu Trúc.

Hai người phụ nữ kia tuổi đều ngoài ba mươi, người vận thanh y chính là Điều Lệ Kha mẫu thân của Điều Thúy Linh, người còn lại vận áo tía cũng họ Điều, chỉ nghe Bách Biến Thiên Tôn gọi bà ta là Điều đại cô.

Sau khi mọi người lấy lễ diện kiến nhau, cả chủ lẫn khách đều đi vào bên trong ngôi nhà tranh, Phương Hiểu Trúc ánh mắt không lúc nào ngừng quan sát mọi vật xung quanh, chàng thấy lớp tranh ở trên đỉnh là tranh mới được thay và trên một chiếc cột nhà có vết rêu xanh, từ hai điểm này chàng có thể rút ra một kết luận là ngôi nhà này đã từ lâu không người ở và mới chỉ được sửa sang tu bổ gần đây thôi.

Tuy nhiên đó cũng chỉ là mối hoài nghi trong lòng chàng, vừa nghĩ đến đó bên tai chàng nghe tiếng Bách Biến Thiên Tôn vang lên:

- Phương tiểu hiệp, người lấy làm quái lạ đúng không? Đây chỉ là nơi ẩn cư của lão phu, với sự tưởng tượng trong lòng người hoàn toàn bất đồng!

Phương Hiểu Trúc điềm nhiên như không để ý đến điều ấy, chỉ hơi nhún vai rồi nói:

- Lão đã phí không ít tâm cơ lừa ngu huynh muội chúng ta đến đây nhất định có lời gì muốn nói, vậy thì hãy nói đi chúng ta đang rửa tai nghe đây!

Bách Biến Thiên Tôn nghĩ thầm: “Có điều nào để lộ dấu vết chứ?” Nghĩ đến đó bỗng đưa mắt nhìn chung quanh một lượt thì thấy không có điểm nào gây sự chú ý, lúc ấy trong lòng yên tâm thở nhẹ ra nói:

- Đúng vậy, lão phu ngưỡng mộ nhị vị tiểu hiệp trí tuệ siêu nhân, thị phi phân biệt sáng suốt, mới đưa nhị vị đến đây muốn đưa ra một sự kiện bí mật vô lâm ngũ hầu để nhị vị bình luận phải trái!

Vương Ngọc Liên bữu môi nói thẳng:

- Chúng ta là hậu sinh tiểu tử, nào dám luận bình chuyện thị phi trên giang hồ chỉ e rằng uổng phí tâm cơ của lão mà thôi.

Bách Biến Thiên Tôn thần sắc bất biến chỉ cười nhẹ nói:

- Nhị vị tiểu hiệp thấy thế nào? Lão phu không dám cưỡng ép nhưng đã đến đây thì cũng xin để lão phu nói ra hết phần khí bất bình trong người lão phu!

Phương Hiểu Trúc đưa mắt nhìn Ngọc Liên một cái rồi nói:

- Lão có gì thì nói hết ra đi!

Lúc ấy Bách Biến Thiên Tôn mới thở dài một hơi, cố làm ra vẻ phần khích nói:

- Ngàn lời vạn lời cũng chỉ là chuyện hạnh phúc tương lai của Linh nhi mà thôi!

Thanh Y La Sát, Điều Thúy Linh và Điều đại cô đều nhân câu nói này của lão ta mà biểu hiện hết mọi nỗi thống khổ!

Vương Ngọc Liên lạnh lùng nói:

- Điều cô nương có một vị gia gia như người vậy, chẳng lẽ gặp chuyện gì không như ý nữa sao?

Bách Biến Thiên Tôn nói:

- Vấn đề không phải tại ta mà là tại thân phụ của Điều nhi không thừa nhận nữ nhi của mình... Sự việc này nếu rơi vào trường hợp Vương cô nương thì Vương cô nương sẽ thấy thế nào?

Wương Ngọc Liên lắc đầu nói dứt khoát:

- Ta không tin!

Bách Biến Thiên Tôn nói:

- Đây là sự thật một trăm phần trăm, một kẻ không có lương tâm như Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bất không thể thể thốt phủ nhận!

Wương Ngọc Liên nghe xong chưa kịp nói là lão ta đã nói tiếp ngay:

- Thiết Tâm Tú Sĩ hai mươi năm trước mê hoặc diệt nữ này của ta là Điều Lệ Khanh, sau khi đắc thủ lão ta liền vô tình phụ bạc bỏ phế cô ta, hai mươi năm qua cô ta sống chết như thế nào lão ta không hề thăm hỏi một câu. Vương cô nương nói xem, trong thiên hạ có loại trượng phu nào vậy thế không? Có kẻ làm phụ thân nào như vậy không?

Wương Ngọc Liên nghe lão ta nói trong lòng không phục, cười nhạt nói:

- Ta biết Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng đại hiệp không phải là loại người như vậy! Có lẽ ông ta đã trúng vào một ngụy kế của người khác!

Sắc mặt Bách Biến Thiên Tôn hơi khác nói:

- Vương cô nương, người xem nhẹ diệt nữ ta như vậy sao?

Wương Ngọc Liên vốn có thể nói đôi co với lão ta nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Thanh Y La Sát bỗng dừng khựng lại ấp úng:

- Điều này... Điều này...

Cô ta nói không ra lời, lúc ấy Thanh Y La Sát vẻ u uất thở dài nói:

- Kiếp bạc mệnh ta không dám kêu nài, nhưng chỉ cần người ấy nhận lấy Linh nhi thì cho dù ta có nhận lấy thảm tử vẫn nguyện cam lòng!

Lời nói của Thanh Y La Sát biểu hiện xuất phát từ nỗi uất thống khổ tận đáy lòng khiến cho Vương Ngọc Liên nghe phải mềm lòng ra, lúc ấy suy nghĩ và thái độ của nàng thay đổi không ít.

- o O o -